

DOOR HUN HERVORMINGEN VOEREN DE STAAT EN DE BAZEN EEN DIRECTE AANVAL TEGEN ALLE PROLETARIËRS.

ALLEEN STRIJD KAN LOONEN.

De regeringscoalitie “Arizona” neemt op dit moment radicale maatregelen tegen alle delen van de arbeidersklasse:

- De werklozen: beperking van de uitkeringen tot twee jaar. Binnen anderhalf jaar zullen tussen de 140.000 en 200.000 mensen gedwongen uit het uitkeringsstelsel worden gezet.
- De langdurige zieken: maximale druk om terug te keren naar het werk via controleartsen en werkgevers. Het gaat om meer dan 500.000 mensen.
- De gepensioneerden: aanpassing van de pensioenvoorwaarden – langere loopbanen – en invoering van een boete voor wie vroeger stopt met werken (verlies van honderden euro’s per maand).
- De werknemers: verkorting van de opzegtermijnen, flexibilisering van de werktijden, vermindering van het aantal uren dat als nachtwerk geldt, verhoging van het toegestane aantal overuren, en een zogenaamd tijdelijk “indexsprongetje”.

Onder het mom van het “*verzekeren van de welvaart van ons land*” – wat in werkelijkheid betekent: de rijkdom van de heersende klasse behouden – moeten de proletariërs opnieuw de riem aanhalen en offers brengen: langere loopbanen, stagnerende inkomens terwijl de inflatie hard toesloeg, meer psychologische druk van staatsinstanties bij ziekte, enzovoort. Of je werkt, of je crepeert. Of allebei tegelijk.

En de bazen? Die gaan gewoon verder zoals de voorbije jaren: de lonen onder druk zetten om het gebrek aan waardecreatie te compenseren, bij afwezigheid van productieve investeringen en sociale strijd.

Maar waarom?

België zucht onder een van de hoogste publieke schulden en begrotingstekorten van de eurozone: respectievelijk 103,9 % en 4,4 % van het BBP. Door de fiscale crisis van de staat – om nog te zwijgen van de stijgende militaire uitgaven in een wereld die zich richting oorlog beweegt – wil de regering haar begroting saneren. Min 23,3 miljard euro tegen 2029, om het federale tekort onder 3 % te brengen, en dat allemaal op de rug van de arbeiders. Niets nieuws onder de zon.

De rechterzijde (MR/N-VA) ruzië over een btw-verhoging of belastingverlaging, de zogenaamde linkse Vooruit wil meer belasten, en Les Engagés/CD&V staan zoals altijd in het midden van het spel. Ja, er is een crisis van de heersende klasse: het « Belgische compromis » kraakt in zijn voegen. Maar over één punt zijn ze het allemaal eens: de begroting van de staat moet hersteld worden door te snijden in de zogenaamde sociale uitgaven – de magere concessies die de staat ooit aan de proletariërs heeft gedaan.

De Belgische staat is noch vriend noch beschermer van de werkenden. De belangen van de bazen en hun staat staan lijnrecht tegenover die van het proletariaat – het bewijs: de miljarden die in de oorlogsindustrie worden gepompt. Wat De Wever ook beweert, ze voelen geen enkele empathie.

De ruzies op televisiedebatten, sociale media en in de pers zijn slechts een spektakel tussen de linker- en rechtervleugel van het kapitaal, bedoeld om de arbeidersklasse af te leiden van haar echte belangen. Het geweld komt niet van één kamp: het is altijd gericht tegen de werkenden, door de opeenvolgende regeringen – centrumrechts, centrumlinks, of hun combinaties zoals vandaag.

Verdeeld om beter te heersen

De maatregelen treffen alle werkenden, maar vooral de meest kwetsbare lagen van de arbeidersklasse: werklozen en langdurig zieken. Zij zijn vanuit het standpunt van het kapitaal de “onrendabelen”, degenen die niet meer inzetbaar zijn op de arbeidsmarkt. De strategie van de heersende klasse is het proletariaat verzwakken door het te verdelen aan de randen, om vervolgens het hart van de sociale uitgaven aan te vallen – niet met kleine aanpassingen, maar met structurele besparingen, door de toegang tot de sociale zekerheid verder te beperken en de uitkeringen te verlagen. Dat zien we vandaag al in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk – en zonder proletarisch tegenoffensief zal hetzelfde gebeuren in Frankrijk en België.

De regeringspropaganda en haar waakhonden draaien op volle toeren om de oorlog en verdeeldheid tussen proletariërs aan te wakkeren: “Meer dan de helft van de werklozen zijn buitenlanders.” “We moeten langer werken om het pensioensysteem te redden.” “25 % van de langdurig zieken zijn leugenaars.” Wie zich te snel verheugt over het feit dat de zogenaamde “profiteurs van het systeem” worden aangepakt, moet zijn geheugen opfrissen: Caterpillar en Cora sloten in 2016, Makro in 2022, Audi in 2025, en dit jaar nog de zuivelfabriek Olympia in Herfelingen. En als bedrijven niet sluiten, herstructureren ze: Balta in Sint-Baafs-Vijve (529 banen weg), Galapagos in Mechelen (210), Novartis in Puurs (158).

Dat is het normale leven van de kapitalistische productiewijze: **werkers zijn wegwerpartikelen**. Geen enkele job is blijvend. “Steek gewoon de straat over om er een te vinden met hetzelfde loon en dezelfde voorwaarden” – een illusie. Wie zich koste wat het kost vastklampt aan zijn baan, zou dat moeten weten.

Deze crisis is niet de onze. Laten we vechten voor ons inkomen, in al zijn vormen!

Pensioen, werkloosheid en ziekte-uitkeringen zijn geen geschenken van de staat – het is uitgesteld loon, het loon dat de werkgever of de sociale zekerheid je verschuldigd is wanneer je arbeid op de markt stopt of wordt onderbroken. Daarom is het scheiden van de strijd om het loon van die over de inkomens bij ziekte, werkloosheid of pensioen een cadeau aan de bazen. In de kapitalistische economie is het leger van werklozen dat de bazen dient noodzakelijk en blijvend. Het wordt gebruikt om de lonen te drukken en de concurrentie tussen werkenden te behouden. Werkenden tegenover werklozen, jongeren tegenover gepensioneerden opzetten, speelt alleen de heersende klasse in de kaart.

Wij moeten de strijd verenigen: samen vechten voor hogere lonen, pensioenen en uitkeringen, en tegen de toenemende controle en repressie. Wat kan ons het schelen dat de ratingbureaus de Belgische schuld verlagen? Hoe de heersende klasse onze directe en uitgestelde lonen financiert, is niet ons probleem. Ons probleem is de machtsverhouding. De intersyndicale verzamelt zich rond slogans over de openbare sector, symbolische stakingen of zinloze optochten zoals op 14 oktober. Dat klinkt hol zolang de werkenden zich in de bedrijven niet organiseren om echte macht op te bouwen tegenover hun bazen.

Om de bezuinigingsplannen te breken, moeten we het terrein van de klassenstrijd heroveren. In de bedrijven moeten de lonen en arbeidsvoorwaarden centraal staan. Voor de proletariërs die uit het werk zijn gezet, moeten we de controle-instanties – RVA, mutualiteiten, enz. – binnentrekken en daar strijden voor toegang tot uitkeringen en tegen schrappingen. We moeten ons organiseren om de hele economie te raken, door conflicten te veralgemenen in fabrieken, kantoren, werkloosheidsbureaus, pensioenfondsen – in plaats van te wachten op symbolische begrafenisdata die anderen voor ons bepalen.

De vakbonden, de rechtbanken en andere valse vrienden zullen je niet helpen. We kunnen enkel rekenen op onze eigen kracht.

Het doel is de golf te laten groeien tot de bazen en hun staat buigen. We moeten de tegenaanval concentreren en ons niet laten meeslepen in nutteloze, uitputtende betogingen. Laat je strijd niet beheren door de “sociale partners” die je al decennia bedriegen met juridische procedures en krokodillentranen. Het zogenaamde “sociaal overleg” via vakbondsvertegenwoordiging is niets meer dan een verdovingsmiddel om de pijn van het mes te verzachten.

Wie ijzer heeft, heeft brood!

De kracht van de werkenden ligt in hun eenheid en zelforganisatie, zonder onderscheid tussen categorieën. Alleen een autonome strijd, zonder compromissen, met eisen rond directe en indirecte lonen en arbeids- en levensvoorwaarden, kan slagen

VOOR HET HEROVEREN VAN HET INITIATIEF VAN DE ARBEIDERSKLASSE

Brussel, 11 November 2025